

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 246 — Barcelona, maig-juny 1963

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

LA RESPOSTA DE CATALUNYA A L'ASSASSINAT DE GRIMAU

La mobilització popular.

La detenció i l'intent d'assassinat de Grimau ja havien aixecat una gran emoció entre la classe obrera i el poble de Catalunya. Des de fa uns mesos, centenars de cartes venien sortint de les fàbriques, de la Universitat i de les llars treballadores, expressant la protesta per les tortures a que havia estat sotmés el nostre camarada. Però l'anunci fet per Ràdio Espanya Independent que era imminent la celebració del Consell de Guerra, mobilitza arreu forces immenses.

A Barcelona, l'organització del Partit edita les crides de Dolores Ibàrruri i de Santiago Carrillo per salvar la vida de Grimau, les quals començaren a ser distribuïdes l'endemà d'haver estat pronunciades a la ràdio. També es publicà un número especial d'**Unitat**, òrgan del Comitè de Barcelona del P.S.U., i desenes de milers d'octavilles. El nom i l'exemple de Grimau es convertien en bandera de lluita del poble, ocupaven el cor de la ciutat i omplien de milers de fulls i octavilles les barriades de Poble Nou, del Clot, de Sant Andreu, d'Horta, del Guinardó i de Gràcia; els carrers de Pere IV, Bac de Roda, Perú, Sant Joan de Malta, la Gran Via i la Plaça de Calvo Sotelo; els voltants de les fàbriques Hispano Olivetti, Macosa, Enasa, dels tallers de la P.E.N.F.E. i de moltes altres empreses.

La iniciativa popular es va manifestar ampliament. Cadascú cercava el millor mitjà al seu abast. Han circulat còpies de les crides de Santiago Carrillo i de Dolores fetes a mà i a màquina. Grups de treballadors, d'estudiants, de democràtics i antifranquistes editaven pel seu compte milers d'octavilles. Un d'aquests grups cridà a manifestar-se el dijous 18 d'abril, a dos quarts de vuit del vespre, a la Plaça de la Universitat. La crida no portava cap signatura, ningú no sabia qui l'havia fet, però a l'hora indicada, malgrat el desplegament de forces de la policia, nombrosos grups de treballadors, amb les seves bosses i fiambres, circulaven per la Plaça de la Universitat.

La Brigada Social, ajudada per altres cossos de la policia, vigilava les empreses més importants, recorria les barriades obreres amb cotxes de matrícula i aspecte innocents, i estacionava al costat de les bústies de correus on eren dispositats milers de cartes dirigides als ministres, al coronel Eymar i a Franco.

Les declaracions de les forces d'oposició.

Els grups polítics universitaris (Bloc d'Estudiants Nacionalistes, Moviment Febrer 62 i els estudiants del P.S.U. de Catalunya) immediatament van reaccionar en forma unitària davant l'afusellament de Grimau, editant una declaració en la qual, després de denunciar l'arbitrarietat que presidí el desenvolupament del procés i de descriure la mobilització per salvar la vida del nostre camarada, es llegeix: « Nosaltres, estudiants de Catalunya, protestem enèrgicament contra l'intent del règim de mantenir vius els odis creats durant una guerra que ell

Julià GRIMAU

mateix va iniciar i que nosaltres no hem conegut. L'execució de Grimau ha estat una prova més que el principal obstacle que s'oposa a la convivència i a la llibertat del nostre país és una dictadura que, per garantir la seva supervivència, ha d'arribar fins a l'assassinat.»

A Barcelona ha estat distribuït un manifest amb motiu del Primer de Maig, signat per la U.G.T., la C.N.T. i la S.O.C.C., en el qual es diu: « El règim franquista afusella o empresona els obrers que lluiten per la justícia. Reprimeix bru-

talment les organitzacions obreres, siguin les que siguin, i afusella dirigents tals com Joan Peiró de la C.N.T., Tomàs Centeno de la U.G.T., Lluís Companys, i darrerament Julià Grimau, comunista. Els judicis sumaríssims del règim són un assassinat!»

El Comitè de Coordinació de les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili també ha publicat una declaració a la qual pertanyen aquests paràgrafs: « Les forces democràtiques de Catalunya denunciem davant del món el crim comès pel franquisme contra el militant comunista Julià Grimau... El vell distador vol deixar-nos una herència de sang. Però no reeixirà en el seu propòsit. En saludar la despulla de Julià Grimau, les F.D. de C. denuncien a tots els catalans d'expressar, per tots els mitjans, la més ferma repulsa contra aquesta voluntat criminal del franquisme. Hem de reafirmar l'esperit d'unitat democràtica, de llibertat i de justícia social, de pau i de convivència civil. Per damunt de les diferències ideològiques hem de bastir una nova Catalunya que, al costat dels altres pobles ibèrics refusarà per sempre més la faç repugnant de la dictadura, de la guerra civil i de la repressió.»

L'ambient unitari creat entorn a la condemna del crim, va cristal·litzar en la crida que totes les forces polítiques d'oposició de Catalunya, conjuntament amb el P.S.U., van fer per a convocar una manifestació de protesta el 2 de maig a la Rambla de Canaletes, a la qual ens referim més endavant.

La protesta al carrer.

Immediatament després de l'assassinat, els militants comunistes i d'altres obrers van omplir altre cop els carrers de Barcelona i els voltants de les fàbriques més importants amb la declaració del Comitè Executiu del P.S.U. i diversos fulls i octavilles. La vigilància policiaca, especialment reforçada de nit, va ser impotent per a impedir-ho. El Primer de Maig, els milers de treballadors que van anar a passar el dia a les Planes van trobar els voltants de l'estació, el camp de fútbol i el bosc plens de fulls referents a l'afusellament de Grimau i d'exemplars del periòdic clandestí **Unitat**. Tothom els collia per llegir-los i molts els guardaven per distribuir-los després.

En molts llocs del país, el nom de

(continua a la pàg 2)

(vé de la pág 1)

LA NECESSITAT DE LA UNITAT

Grimau ha estat inscrit a les parets com símbol i bandera del combat de tot el Sant Andreu, en un carrer nou paral·lel al de Torres i Bages, va aparèixer la inscripció **Carrer de Julià Grimau**. Prop del mercat de la Verge de Montserrat una altra inscripció deia: **Mori Franco, assassí de Julià Grimau**. Al passeig de Verdun: **Glòria a Grimau; els assassins a la força**. Altres inscripcions aparegueren a Sans i Hospitalet. Algunes vèlles inscripcions fallangistes amb el nom triplicat de Franco van ser completades amb la paraula **assassí**. A la Hispano Olivetti, el dilluns posterior a l'afusellament, els obrers van poder llegir sobre una paret interior de la fàbrica: **Han assassinat l'heroi nacional Julià Grimau, la seva lluita és la nostra: va preferir morir dret que viure agenollat**. Els estudiants van pintar **Franco assassí** a la façana de l'Escola d'Arquitectura, i **Franco no, Grimau sí** a la paret de la Facultat de Ciències Econòmiques.

En altres llocs de Catalunya han aparegut inscripcions semblants. Han cridat molt l'atenció les de Sabadell i les de Blanes, on al Passeig del Mar a les escoles, a les sortides de les carreteres de Lloret i de Tordera, al camp de futbol i a d'altres llocs, es blasmava l'assassí Franco, es glorificava Grimau i es cridava a venjar-lo, preparant la vaga nacional.

El dia 2 de maig, a dos quarts de vuit del vespre, responent a una crida de les forces d'oposició, centenars de persones es dirigiren a la Rambla de Canaletes per protestar contra les tortures i els Consells de Guerra per motius polítics i per exigir l'amnistia i la pau civil. La policia va practicar una dotzena de detencions que no foren mantingudes, entre d'altres les de dos professors de la Universitat i d'alguns intel·lectuals coneguts. Un full publicat pel P.S.U. amb aquest motiu deia: « El P.S.U. de Catalunya convoca també a aquesta manifestació i expressa la seva convicció que els passos unitaris així assolits acabaran en una marxa incontenible de tot el poble fins arribar a una vida de democràcia, pau i llibertat. »

La crida de les Forces Democràtiques de Catalunya.

El mes de maig ha estat distribuït a Barcelona un document signat per les Forces Democràtiques de Catalunya en el qual, després d'estigmatitzar el crim comès pel règim, es diu:

« Les Forces Democràtiques Catalanes, en considerar aquest acte i tots els de la mateixa índole que l'han precedit en innombrable i dolorosa unió, el consideren, tant com un crim, una deliberada maniobra per a trencar tota possibilitat de concòrdia i de reconciliació i per a crear de nou la pinya dels interessos i de les pors com a aglutinant màxim que s'oposi a tota evolució pacífica del país. Nosaltres volem sortir al pas d'aquesta maniobra. El nou crim legal del govern de fet del país no ens farà obrir de nou el procés de la guerra civil, nascuda d'una revolta contra la llei, ni dels actes que hi foren comesos... Cal frustrar la criminal maniobra que voldria perpetuar la guerra civil, els odis i les rancúnies, la mesura i la sanció de la sang vessada. »

El document acaba cridant el poble de Catalunya a intensificar la lluita contra

El bàrbar assassinat de Julià Grimau, després d'una sèrie de Consells de Guerra que han condemnat unes 120 persones a més de 500 anys de presó, ha aixecat una clamorosa onada d'indignació de tota l'opinió pública nacional i internacional contra Franco, promotor i executor d'aquest nou crim.

A Catalunya, aquest crim odiós ha portat al límit la indignació popular. Un clam sorgit de la més profunda entranya del poble ha exterioritzat la ferma voluntat que se substitueixi l'anacrònic règim de Franco.

Les diverses forces polítiques de l'oposició democràtica catalana han condemnat públicament l'assassinat de Grimau. L'Abat de Montserrat va intervenir per tal que li fos commutada la pena. La declaració del comitè de coordinació de Forces Democràtiques de Catalunya a l'exili; la de l'Aliança Sindical de Catalunya; la posició adoptada per la C.N.T. en la premsa confederal i en el mitin de Toulouse; la participació de Josep Pallach, secretari general del M.S.C., de Joan Sauret, secretari general d'E.R.C., de Manuel Fabra i Josep Pascual, de la C.N.T., de Ramon Viladàs, de Francesc Ferreras, etc., a la Conferència de París per Espanya, evidencien l'àmplia coincidència a què han arribat les forces polítiques, sindicals intel·lectuals catalanes, tant a l'interior com a l'exili.

Convé subratllar, per la seva importància política, la crida que han fet des de Barcelona les Forces Democràtiques de Catalunya, i la declaració conjunta dels estudiants de la Universitat, signada pel Bloc d'Estudiants Nacionalistes, el Moviment Febrer 62 i els estudiants del P.S.U. de Catalunya. Però la manifestació per l'amnistia i per la pau civil, contra les tortures i contra els Consells de Guerra, que va tenir lloc a Canaletes el 2 de maig, convocada per totes les forces de l'oposició democràtica catalana, constitueix — sense dubte— l'acte polític de major relleu. Representa un pas molt important vers la unitat sense exclusives de totes les forces de l'oposició democràtica de Catalunya i mostra que si ha estat possible posar-se d'acord per convocar aqueixa manifestació, també es pot —amb bona voluntat per part de tots, i nosaltres no l'escatimarem— arribar a acords de major transcendència política.

Es indubtable que, en aquest ordre,

la repressió i les tortures, contra les jurisdiccions especials i per la democràcia.

**

Els fets que acabem de ressenyar breument mostren com la mort de Grimau no ha estat un sacrifici inútil. Mostren com aquest crim del franquisme ha donat nou impuls a la lluita de les masses i a la unitat de les forces d'oposició, i fa aparèixer més clarament la perspectiva del final de la dictadura com una victòria pacífica del poble, sense una nova guerra civil, sense noves violències que els franquistes són els únics a practicar davant l'horror de tot el món.

existeixen les millors condicions. I no es tracta, com es diu en la declaració del P.C. amb motiu del Primer de Maig, de crear un nou Front Popular, i encara menys una mena d'unió sagrada de totes les classes. Tampoc no es tracta de crear ara una aliança política en el sentit tradicional. Es tracta, com ha dit Santiago Carrillo, d'establir « un acord transitori, que no limiti la independència ni desdibuixi la significació de cap de les forces polítiques que el concertin, i que permeti a cada una d'elles, aïlladament o aliades amb d'altres de més afins, defensar posteriorment, dintre de la legalitat democràtica, els seus peculiars punts de vista. D'aquest acord no s'ha d'excloure a priori ningú que admeti la necessitat de desplaçar Franco i de donar la paraula al poble espanyol ».

Sobre aquesto base mínima és possible arribar a un acord concret immediatament i passar a coordinar l'acció de totes les forces de l'oposició democràtica catalana, imprimint al moviment d'oposició antifranquista una potència i una amplària desconeguts fins ara. Això repercutiria no sols a Catalunya sino a tot Espanya. Serviria d'estímul a l'establiment de la unitat de totes les forces antifranquistes espanyoles, unitat en la qual està tan intensament interessada Catalunya. I les forces polítiques catalanes, en fer-la possible, facilitarien la caiguda de la dictadura i la possibilitat que es doni la paraula al poble, la qual cosa és condició indispensable per tal que puguin ser satisfetes les legítimes aspiracions nacionals de Catalunya.

PROTESTA ESTUDIANTIL

El diumenge dia 28 d'abril, al Saló del Tinell, de Barcelona, la camarilla franquista de l'Escola de Perits Industrials va organitzar, sota la presidència del ministre Solís, una reunió amb el nom de « Juegos Florales Universitarios ».

L'acte va resultar un fracàs tant per la baixíssima qualitat de les obres presentades, com per l'escassa assistència de públic. Els universitaris que s'hi trobaven van exterioritzar nombroses vegades la seva protesta, de manera particular durant la lectura del premi al tema « Patria » guanyat pel franquista J.Ma. Tavera. Les protestes van arribar a ofegar la lectura del poema i una veu va cridar: « Traïdor! »

La policia va detenir un estudiant de Medicina i dos de Filosofia, i —davant el nerviosisme del ministre i de les autoritats— l'acte fou clausurat ràpidament.

D'aquesta manera els estudiants van demostrar la seva repulsa a un grup d'adultadors, completament divorciat de la majoria dels universitaris, i expressaren la seva protesta contra la presència a Barcelona d'un ministre de Franco, pocs dies després de l'afusellament de Grimau. L'endemà, a les 11 del matí, quan ja es preparava a la Universitat un moviment de solidaritat amb els estudiants detinguts, aquests foren alliberats.

LA CONFERENCIA EXTRAORDINARIA PER ESPANYA

El dia 4 de maig, quan encara no s'havia apaivagat el clam universal d'indignació i protesta per l'assassinat del nostre camarada Grimau, es va iniciar a París la **Conferència Extraordinària per Espanya**. El que s'hi ha discutit i acordat és la condensació del més profunds sentiments de milions de persones de tot el món: el desig ardent d'ajudar cada cop més, i més eficaçment, el nostre poble a restablir la democràcia.

La premsa i la ràdio de Fraga Iribarne han presentat aquesta Conferència com una manifestació contra Espanya. Res més lluny de la realitat! Des de les paraules d'apertura fins les resolucions finals, totes les intervencions han estat un cant d'amor i de respecte a Espanya, d'admiració al nostre poble heroic i als seus valents fills.

La importància extraordinària d'aquesta Conferència, el tret que la diferencia de les altres celebrades fins ara, és que aquesta ha condemnat rotundament i inequívocament el règim de Franco com un règim anacrònic. Tant per la diversitat política i la representativitat de les delegacions com pels objectius que la Conferència s'ha fixat, no és exagerat de dir que constitueix un exemple de com la solidaritat internacional per al nostre poble entra una fase molt més política, més àmplia i eficaç. I encara que els problemes d'Espanya tenim consciència que rem de resoldre'ls els propis espanyols, aquesta constatació no deixa de ser un poderós estímulo per a la nostra lluita.

La iniciativa de la Conferència ha unit personalitats, organitzacions i partits de les més diverses tendències polítiques, religioses i filosòfiques. Han assistit per primera vegada, amb caràcter oficial, els moviments socialistes i socialdemòcrates de diversos països d'Europa. El Partit Socialista Francès va delegar el seu secretari general adjunt Brutelle, i el seu secretari general Guy Mollet expressà la seva adhesió en un commogut telegrama a Angela Grimau. Harold Wilson, líder del Partit Laborista britànic, envià un missatge a la Conferència, com també ho van fer Pietro Nenni, secretari general del Partit Socialista d'Itàlia, Saragat president del Partit Socialdemòcrata italià, Léo Collard, president del Partit Socialista Belga, Mendes France i d'altres personalitats polítiques. En la Conferència va intervenir oficialment el representant de « Pax Christi », organització internacional que presideix el cardenal Feltrin. François Billoux i Giancarlo Pajetta reiteraren la solidaritat dels comunistes de França i d'Itàlia amb la classe obrera i el poble del nostre país. La Federació Sindical Mundial es va fer representar pel seu president Renato Bitossi. Mme Cotton va portar la salutació dels dos cents milions d'afiliades de la Federació Democràtica Internacional de Dones. L'alcalde de Florència i destacada personalitat demo-cristiana, La Pira, va telegrafiar la seva adhesió, i el segon alcalde d'aquesta ciutat, Agnoletti, va participar en el seu nom en les deliberacions.

Tota la intel·lectualitat democràtica francesa, des d'Aragón i Jean-Paul Sartre fins a l'acadèmic Joseph Kessel, Martin-Chauffier i Jean Domenach, director de la revista « Esprit », els escriptors i editors reunits a Corfú per l'atorgament dels Pre-

mis Formentor, la Federació Internacional de la Lliga dels Drets de l'Home, associacions diverses i individualitats destacades de Grècia, Suïssa, Bèlgica, Luxemburg, Dinamarca, Suècia, Àustria, Holanda i Portugal van transmetre les seves adhesions.

Estigueren presents a la Conferència les següents personalitats espanyoles: Josep Pallach, secretari general del Moviment Socialista de Catalunya; Joan Sauré, secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya; Manuel Fabra i Josep Pascual, de la C.N.T.; Manuel Irujo en nom del govern basc a l'exili; Fernando Valera, representant del govern republicà; J. Alvarez del Vayo; José Maldonado, president d'Acció Republicana Democràtica Espanyola; els escriptors Jorge Semprún, Premi Formentor 1963; Francesc Ferreras, Xavier Flores, V. Girbau, A. Porrás, M. Salabert, M. Tuñón de Lara, l'advocat Ramón Viladàs, etc.

Per manca d'espai no ens és possible de resumir les diferents intervencions, però convé assenyalar que les resolucions van ser aprovades en mig d'una fervorosa unanimitat.

RESOLUCIONS

Resolució General núm. 1.

Després de destacar l'emoció profunda i universal que ha despertat la condemna

a mort i l'execució de Julià Grimau i de denunciar el règim franquista com la més típica supervivència del feixisme, la resolució.

Dirigeix a l'Organització de les Nacions Unides una crida urgent per que prengui consciència d'aquesta situació i particularment de la incompatibilitat que existeix entre el règim franquista i els principis definits en la Declaració Universal dels Drets de l'Home i en la carta de les Nacions Unides.

En conseqüència invita l'O.N.U. a posar a l'ordre del dia de la seva pròxima Assemblea General l'examen del problema espanyol i l'estudi de les mesures necessàries per tal d'assegurar a Espanya un règim basat en els principis elementals del dret...

Invita tots els Estats membres a donar suport a aquesta iniciativa.

Dirigeix una crida vibrant a l'opinió universal per recolzar i difondre aquesta crida.

Resolució General núm. 2.

Després de comprovar que el règim franquista no respecta de cap manera els principis de la Declaració Universal dels Drets de l'Home i de la Carta de les Nacions Unides,

« Dirigeix una crida urgent a l'Organització de les Nacions Unides i als Estats

(continua a la pàg. 4)

El projecte de Llei sobre un Tribunal d'Ordre Públic

El dia 4 de maig, el ministre Fraga Iribarne va manifestar als periodistes que en el Consell de Ministres que s'acabava de celebrar s'havia acordat enviar a les Corts un projecte de Llei relatiu a la creació d'un Jutjat i Tribunal d'Ordre Públic. Segons les seves declaracions, aquest projecte « revisa determinades parts del decret del 21 de setembre del 1960... una sèrie de delictes que estaven equiparats al de rebel·lió militar ara passen a atemperar-se a les disposicions generals del Codi Penal... en els delictes que segueixen sotmesos a la jurisdicció militar (terrorisme, etc.)... podran actuar advocats en exercici davant dels tribunals militars ». Fraga va tenir el cinisme d'afegir que aquesta disposició està entre « les que vé dictant el govern per al perfeccionament de l'Estat de Dret a Espanya ».

Aquesta breu referència, a la qual els diaris han donat molta publicitat, demana els següents comentaris de la nostra part:

En primer lloc: el règim, profundament tocat per la reacció nacional i internacional davant el cas de Grimau, intenta esborrar ara els efectes amb la promesa d'una limitació del camp d'aplicació de la jurisdicció militar. Això evidència fins a quin punt el franquisme és feble i es veu obligat a recular davant dels moviments de l'opinió.

En segon lloc: el que Fraga Iribarne anuncia no és ni molt menys una legislació penal normal, encara que fa esforços per tal que aqueix projecte de Llei ho semblés. El règim no pensa suprimir la **jurisdicció especial** per actes polítics sino encarregar l'enjudiciament d'aquests actes

a un Tribunal Especial format per magistrats, en lloc d'un Consell de Guerra format per coronels. Això no altera res en el fons, només canvia l'apariència, car subsisteix la mesura bàsica de sostreure a la jurisdicció ordinària els fets de caràcter polític. El govern té la intenció de formar aquest Tribunal Especial amb magistrats franquistes que actuïn amb el mateix esperit de venjança que caracteritza ara els Consells de Guerra.

En tercer lloc: la feblesa evidenciada ara pel franquisme, ha de ser aprofitada per insistir en la campanya per l'amnistia i contra les jurisdiccions especials. La presió popular pot fer recular el règim — en aquestes circumstàncies — més enllà del que es proposa en la referència feta pública pel ministre d'Informació. Si no hi ha presió popular no es portarà a efecte ni tan sols la mesura anunciada que no és més que un **projecte**.

Finalment: el cinisme de Fraga Iribarne en parlar de **perfeccionar** l'Estat de Dret és difícil de qualificar. Es sabut que el Decret d'Ordre Públic actualment vigent, va ser adoptat pel govern franquista extra-limitant-se en els objectius que ell mateix s'havia fixat en una sessió de Corts, i que això fou la causa que el Consell Suprem de Justícia Militar presentés un informe oposant-se a l'aprovació d'aqueixa disposició. Un Estat feixista en el qual el seu propi Consell Suprem de Justícia Militar considera il·legal la legislació d'Ordre Públic, és qualificat per Fraga Iribarne com un Estat de Dret que ara es tracta de **perfeccionar**. ¿D'això com se'n diu?

CREIX I ES REFORÇA LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA per Josep ROMAN

El govern del general Franco va decretar a primers d'enguany un salari base diari de 16 pesetas pels peons, pensant que així aturaria l'exigència de la classe obrera d'un salari que permeti viure decentment.

Es pot assegurar que aqueixos propòsits han fracassat car l'ambient de protesta dels treballadors contra la dictadura s'intensifica progressivament. Penetra en la classe obrera la idea que cal unir-se i lluitar per tal d'arrencar les seves reivindicacions econòmiques i conquistar les llibertats polítiques. Així ho mostra el nombre important d'accions que es venen produint arreu d'Espanya.

Vegem, però, com es manifesta a Catalunya el moviment de la classe obrera. En començar l'any 1963, TREBALL informava de les accions dels obrers de les importants empreses « Seat », « Siemens », « Papelera Española », « Hispano-Suiza », en lluita per un augment substancial dels jornals. Avui segueix existint en aquestes empreses una gran tensió car els obrers es mantenen fermes en la seva decisió d'assolir llurs reivindicacions.

Altres milers de treballadors s'han incorporat a la lluita i noves accions —desde la petició per escrit fins a la vaga— s'estàn encetant a moltes empreses.

Els obrers i obreres de la fàbrica « La Seda », del Prat de Llobregat, han passat a accions parcials contra el Conveni col·lectiu presentat per l'empresa i exigeixen l'establiment d'un jornal de 15 pessetes l'hora per als peons, a més de les primes i altres remuneracions. Els burgesos s'han vist obligats a donar dos acomptes de 1 000 pessetes.

El grup sindical d'Operadors Cinematogràfics de Barcelona, reunit en assemblea i amb participació de més de 200 treballadors, ha denunciat el vell Conveni col·lectiu i demana una millor remuneració. Per tal d'obtenir les seves demandes, aquests treballadors estàn decidits a fer parades parcials durant la projecció de les pel·lícules.

A l'« España Industrial », de Barcelona, els obrers i obreres tèxtils, resisteixen els abusos de l'empresa i llurs projectes d'expulsar de la fàbrica una quantitat important de treballadors, car l'empresa diu trobar-se en crisi.

A la fàbrica « Ossa », d'Hospitalet, existeix una gran pressió dels treballadors per tal d'obtenir un augment de salaris en el nou Conveni col·lectiu que prepara l'empresa, la qual, per tal d'esporguir els treballadors, va fer detenir un jove obrer que ja ha estat alliberat i reintegrat al seu lloc de treball gràcies a l'ambient de protesta i indignació que va crear-se entre els seus companys.

Uns 140 treballadors de la empresa « Macosa », de la construcció, a Cornellà, han fet una vaga de 24 hores aconseguint de cobrar els punts i les hores extraordinàries que l'empresa no els pagava, i que siguin inclosos en les assegurances. A l'empresa « Construcciones Españolas », del mateix ram, els obrers han assolit un augment de 150 a 500 pessetes setmanals.

Una acció dels obrers i obreres de l'empresa « Radio Invicta », de Barcelona, els ha permès d'obtenir un augment de 120 pessetes setmanals.

A l'empresa de maquinària cinematogrà-

fica « Ossa », els treballadors menen una important lluita per augmentar els jornals. Després de moltes pressions, els patrons han accedit a aplicar els jornals base de 60 pessetes que, en fi de comptes, és un augment insignificant. Els treballadors han rebutjat les maniobres de l'empresa i exigeixen un augment més important. La indignació es tan gran que cap membre del jurat d'empresa s'ha atrevit a signar les propostes dels burgesos.

A l'empresa « Francisco Llop », de Barcelona, els treballadors demanen augment de jornal. El patró ha presentat unes propostes que els treballadors han rebutjat unànimement i han disminuït la producció en un 70 % per tal d'assolir les seves peticions.

Els miners de Cardona han fet una parada de 24 hores per assistir a l'enterrament d'un company de treball i exigir que se'ls pagui el salari base de 60 pessetes diàries. Els seus companys de Súria també demanen que l'empresa apliqui el salari base decretat a primers d'any.

Els treballadors de la « Teneria Franco-Española » (empresa del cuir) a Mollet han rebutjat, per dues vegades, el Conveni col·lectiu que presenten els patrons perquè no dona cap augment substancial.

A l'empresa « Made », de Lleida, 150 treballadors s'han negat a fer hores extraordinàries per aconseguir un millor jornal. Davant la negativa dels patrons, els treballadors declararen una vaga. La fàbrica va ser ocupada per uns 50 guàrdies i, després, tancada 10 dies per ordre del governador.

Els treballadors i treballadores de la « Tabacalera », de Tarragona, han demanat i aconseguit cobrar d'acord amb el salari base de 60 pessetes. Les 300 treballadores de la fàbrica de camises « Sindestikens » d'aqueixa ciutat, a més d'aconseguir que se les pagui el salari decretat, han arrencat el reduir de 30 minuts la jornada de treball.

Aqueixes lluites són una indicació concreta de la quantitat important de matèria explosiva que va acumulant-se en el sí de la classe obrera, de l'ambient de malestar i descontentament que existeix a les fàbriques i llocs de treball. Mostren com els treballadors van generalitzant la seva acció i creant les condicions per a la vaga general política contra la dictadura del general Franco.

Aqueixa gran idea s'obre camí a bon pas entre els treballadors i, molt particularment, després de l'odiós assassinat del camarada Grimau.

La vaga general política serà una realitat ben aviat en la mesura que altres milers d'obers s'incorporin a la lluita, que es mobilitzin mitjançant les accions parcials o parades en els llocs de treball. El crear un ambient encara més generalitzat d'accions parcials, és una de les condicions més importants per poder fer efectiva una acció general de la classe obrera.

La vaga general política serà la culminació d'un bon nombre d'accions parcials portades a cap a nombroses empreses grans, mitjanes i petites, en les quals hi participaran dotzenes de milers de treballadors. En aquestes condicions serà possible que, on existeix un grau més elevat de consciència de classe i de combativitat, una empresa important desfermi una parada

de treball que arrossegui a l'atur general els treballadors d'altres centres; o que dos o tres empreses coordinin una parada i es converteixin en el fulminant que provoqui una acció general en els llocs més importants d'una província o regió, i que el proletariat d'arreu d'Espanya segueixi resolutament aqueixos obrers d'avantguarda.

En tenir claredat sobre com és possible desfermar o participar en l'organització de la vaga general política, veurem la gran importància d'insistir en l'orientació d'incrementar les lluites parcials dels treballadors, recolzant en la predisposició real existent entre la classe obrera. Referint-se justament a la importància de les accions parcials, MUNDO OBRERO, en la seva editorial d'octubre passat, diu: « La preparació de la vaga general política, es fa avui, en gran mesura, a través d'aqueixes accions. »

D'aquí que resulti errònia i contradictòria la idea, que es manifesta en certs obrers i en algú militant del Partit, que cal esperar que la vaga general es desfermi per ajuntar-s'hi i participar-hi, que cal fixar el dia X per a la realització de la vaga general política.

Aqueixa concepció que cal saludar per un costat com una mostra del desig manifest d'acabar amb la dictadura, és per altra part, i en les condicions de la lluita a Catalunya, un obstacle a l'organització i preparació de la vaga general, al seu desenrotllament i, en fi de comptes, retarda i frena les possibilitats de la seva realització.

Els obrers no han d'esperar un sol moment que es desfermi una acció general per promoure, des d'ara, la lluita. Ells poden prendre una gran part en l'organització i desferment de la vaga general política unint i mobilitzant els seus companys de treball en la lluita per un salari base de 140 a 160 pessetes, per altres reivindicacions econòmiques i per les llibertats democràtiques; creant comissions obreres unitàries a les fàbriques i tallers per dirigir l'acció; creant i desenrotllant el moviment d'Oposició Sindical.

(vé de la pàg. 3)

membres d'aqueixa organització per tal que, plenament conscients de la situació política i jurídica del règim franquista, adoptin la reserva necessària, car l'Espanya franquista participa en diversos organismes i comissions tècniques dependents de l'O.N.U.; « Considera que l'adhesió de l'Espanya franquista als diferents organismes internacionals creats o en vies de creació a l'Europa Occidental seria un insult a l'opinió pública i, en les circumstàncies actuals, contrària als principis democràtics que els dits organismes reivindiquen; »

« Considera igualment que tot ajut militar, econòmic i financer a l'Espanya franquista sobre la base d'acords bilaterals és també inacceptable car tindria particularment per efecte de perllongar l'existència del règim franquista; »

« Finalment, demana amb insistència a les organitzacions religioses, filosòfiques, sindicals i polítiques que ajudin per tots els mitjans al seu abast els qui a Espanya i fora d'Espanya continuen lluitant valerosament per dotar el poble espanyol d'un règim basat en els principis democràtics. »